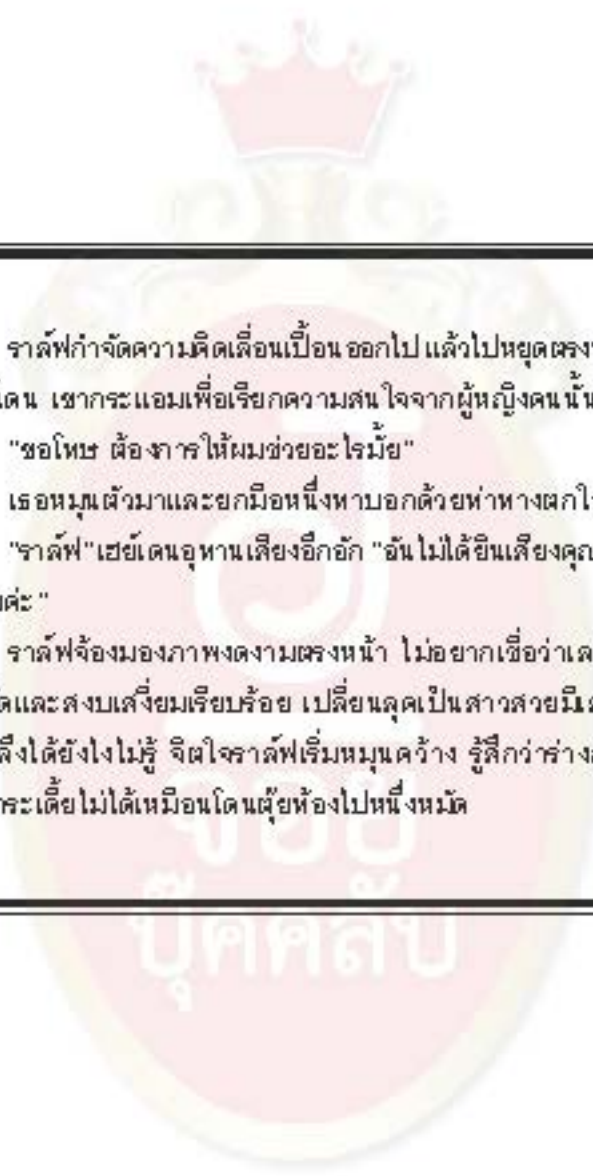

A woman with bright pink lipstick is shown from the chest up, wearing a black and white horizontally striped long-sleeved shirt. She is holding a bouquet of vibrant red roses. The background is a soft, out-of-focus white. The title text is overlaid on the image in a stylized, golden font.

ป๊อรัก เจ้านายหนุ่ม

พลอยดาว

ราล์ฟกำจัดความมืดเดือนเปื้อน ออกไป แล้วไปหยุดตรงหน้า
โต๊ะเฮย์เดน เขากะแอมเพื่อเรียกความสนใจจากผู้หญิงคนนั้น

"ขอโทษ ต้องจารให้ผมช่วยอะไรมั๊ย"

เธอหมุนตัวมาและยกมือหนึ่งหาบอกด้วยท่าทางผกใจ

"ราล์ฟ" เฮย์เดนอุทานเสียงอีกอึก "อันไม่ได้ยินเสียงคุณเข้ามา เลยค่ะ "

ราล์ฟจ้องมองภาพงดงามตรงหน้า ไม่อยากเชื่อว่าเขาผู้
เคร่งครัดและสงบเสงี่ยมเรียบร้อย เปื้อนลุดเป็นสาวสวยมีเสน่ห์
ชวนตะลึงได้ยังไงไม่รู้ จิตใจราล์ฟเริ่มหมุนคว้าง รู้สึกว่าร่างกาย
กระดิกกระเดี้ยไม่ได้เหมือนโดนผู้ยห้องไปหนึ่งหมัด

ปึงรักเจ้านายหนุ่ม

โดย พลอยดาว

๗
จอย
บุ๊คคลับ

"โอ้... ต้องการผู้หญิงคนนึง"

"ที่ต้องการอย่างแรงเชียวล่ะ นี่ถ้าได้ก็ก๊ิกกับสาวๆ ชะบ้าง พี่อาจ
จะไม่ต้องมาโผล่ในที่ทำงานอยู่ยั้งจั่งหрок"

ราล์ฟ คาลักจ้องมองน้องชายข้ามโต๊ะทำงานไม่ไอ้กซ์ดมันตัวใหญ่
ด้วยสายตาสงสัย

"ฮ่าๆ ฮามากๆ ฟิลลิป นายนี้มันพวกเชลยี่มขัดๆ"

ฟิลลิปหัวเราะเบาๆ กับน้ำเสียงไร้อารมณ์ขันของพี่ชาย

"เฮ้ เรื่องจริงนะ ก๊ิกก๊ิกซะมั้งทำให้ผู้ชายรู้สึกดีขึ้นนา ดูผมเป็น
ตัวอย่างก็ได้ ผมอารมณ์ดีเสมอเห็นมั้ยะ"

รอยยิ้มกว้างขวางแบบแบ๊วบอย เครื่องหมายการค้าของฟิลลิป
วามซึ้นบนใบหน้า ทำให้หน้าตาสีฟ้าเปี่ยมไปด้วยประกายสุขใจเต็มที่

"และดูจากพฤติกรรมหยาบคายช่วงหลังๆ ของพี่ ผมบอกได้เลย
ว่าพี่จะบาชอารมณ์...ต่างกับหลายๆ เรื่อง มาพักใหญ่แล้วด้วย"

ราล์ฟคำรามในลำคอแทนคำตอบ ขณะนั่งเอนหลังในเก้าอี้ พลง
หมุนไหล่ ยอมรับในใจว่าพักหลังนี้เขาเครียดและพักผ่อนน้อย เขาแต่ไม่
แน่ใจเท่านั้นว่าเป็นผลของการไม่ได้ก๊ิกก๊ิกกับสาวไหน หรือเป็นเพราะไม่
มีอารมณ์ทำเรื่องอย่างว่ามากกว่า

สัมพันธ์รักชั่วคราครั้งหลังสุดซึ่งล่วงเลยมาเกือบ 6 เดือนแล้ว ไม่
ใช่เรื่องเดียวที่ทำให้เขาหงุดหงิดและรู้สึกเหมือนมีสิ่งสำคัญมาก...อย่าง เช่น
ความผูกพันทางอารมณ์ กำลังขาดหายไปจากชีวิต

ผลจากความรู้สึกนั้น ทำให้เขาเลิกเดห์และมีสัมพันธ์รักอย่าง
รอบคอบมากขึ้น เมื่อจำกัดการชกัองแะกับพวกผู้หญิง เขาเลยห่างเหิน
จากเรื่องรักกั๊ก และกลายเป็นคน อารมณ์เย็นเยียวง่ายกว่าปกติ

เมื่อไม่มีผู้หญิงมาทำให้วอกแวก ราล์ฟจึงทุ่มตัวกับรักแท้เต็ม
เวลา เขาถือเอาธุรกิจกั๊กสิบเอ็ดคนเป็นคู่รัก และสำนักงาน นักสืบพิเศษดัก
กั๊กต้องการเวลาจากเขาทั้งวัน ทั้งคืนซะด้วย

"ที่เจียบเกิน ไปแล้วนา" ฟิลลิปเปรยขัดความคิดพี่ชาย "ผมพูดถูก
ใช่ปะ"

"ยากไ้้อง" ราล์ฟตอบเอื่อยๆ "รักแล้วทั้งพวกหล่อนนะมัน
คำขวัญของนาย ไม่ใช่ของอัน"

"ไ้้อง พี่ไม่ได้รักผู้หญิงด้วยซ้ำ" ฟิลลิปเหยียดชายาวๆในกางเกง
ขึ้น สักออกไปข้างหน้า และประสานมือรองศิระะ

"นั่นละ ปัญหาทั้งหมด ราล์ฟ สำหรับพี่นะ งานต้องมาก่อนความ
พอใจ เป็นยังงัั้นเสมอ"

"อันก็แบ่งเวลาให้เรื่องรักๆ ใครๆ เหมือนกัน" ราล์ฟแย้ง แต่
ฟิลลิปพูดถูกเรื่องที่เขาอุทิศตัวให้กับงาน ประสบการณ์รักหลากหลายใน
ช่วงต้นหนุ่มจึงเป็นประสบการณ์ทั้งหมดที่เขาเคยเรียนรู้

นี่ไม่ใช่การบ่น เพราะเขารักงานและอาชีพของตัวเอง ดังนั้น ใน
วัย 33 ปี ราล์ฟถือว่าตนเป็นหนุ่มโสดทั้งแห่ง แล้วก็สบายใจกับสถานะนี้
ด้วย

เขาใช้เวลาที่ผ่านมาทั้งหมดไปกับการทำงานและภาระหน้าที่
ลักษณะนิสัยมุ่งมั่นแบบนี้เป็นผลจากการหย่าร้างอัน ชมชื่น ของพ่อแม่
และต่อมาแม่ก็เสียชีวิตไปอย่างน่าเศร้า จากนั้นเขาก็สูญเสียผู้ชายคนเดียว
ที่เคารพยกย่องและคิดว่าเป็นฮีโร่ส่วนตัวไป

สายตาราล์ฟเบน ไปจับจ้องแว่นแ่ ที่รูปถ่ายของพ่อในเครื่องแบบ

ตำรวจและตัวเขาช่วงวัยรุ่นยืนอยู่ข้างๆ ด้วยท่าทางมีความสุขสุดๆ รูปขนาด 8 คูณ 10 นิ้วนั้นถ่ายมานานปีก่อนพอโดนยิงกระหว่างปฏิบัติหน้าที่ และทำให้ชีวิตกับอนาคตของเขาเปลี่ยนไปอย่างคาดไม่ถึง

ราล์ฟเคยแสดงให้เห็นว่าเข้มงวดเรื่องจริยธรรมในการทำงานมาแล้ว จากการปกป้องตัวเองและน้องๆ...ให้อยู่รอดปลอดภัย

ถึงต้องรับภาระหน้าที่ต่างๆ มาไว้บนบ่า เขาก็ไม่เคยคับแค้นกับทางเลือกของตัวเอง เพราะ คิดว่าเรื่องราวในอดีตทำให้เขาเป็นคนดี ขึ้น และแข็งแกร่งขึ้น...แม้จะไม่มีชีวิตรักยอเยียมเหมือนน้องชายผู้รักกังวลก็ตาม

"ถ้านายยังพอจำได้ อันต้องทำหน้าที่ดูแลครอบครัวตั้งแต่อายุ 21 "

ราล์ฟเตือนความจำฟิลลิป "ภาระนั้นไม่เหลือเวลาให้อันทำตัวรักสนุก "

การพาตึงถึงพ่อผู้จากไปตลอดกาล ทำให้ฟิลลิปมีท่าทางเคร่งขรึมและสีหน้าอ่อนโยนลง

"ที่ดูแลอันกับโจเอลได้ดีเป็นมาเลย แคมยังใช้เวลาตลอด 10 ปีที่ผ่านมาสร้างชื่อเสียงให้กับสำนักงานนักสืบนี้ด้วย เรามีงานเต็มมือก็เพราะที่ บางทีถึงเวลาที่พี่จะผลิตเพลินกับอะไรก็ได้แต่ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต และหาเรื่องสนุกตื่นเต้นให้ตัวเองซะหน่อย"

ราล์ฟยิ้มขันแถมประซด

"นั่นเป็นคำตอบของนาย กับทุกเรื่องใช่มั้ย"

"ส่วนใหญ่ ก็ใช่ละ " ฟิลลิปยอมรับอย่างไม่สะทกสะท้าน "ความสนุกถ่วงดูความเครียดได้ดีทีเดียว พนันกันเดี๋ยวนี้อันมั้ยละ ว่าอันต้องอายุยืนกว่าพี่ "

"เพราะเรื่องก๊ักกักยอเยียมทั้งหมดที่นายกำลังมีใจ"

ฟิลลิปยิ้มกว้างกว่าเก่า

"ราล์ฟ ผมกำลังบอกพี่ว่า จริงๆ แล้ว ตอนนี้พี่ควรจะพยายามก๊ัก

ก็...ให้เป็นประจำเข้าไว้"

ราล์ฟถอนใจอย่างหงุดหงิด

"คิดว่าเราจะผ่านการวิเคราะห์เจาะลึกชีวิตรักของอันไปได้รึยัง"

"พื้หมายถึงชีวิตรักของตัวเองใช่มั้ย" ฟิลลิปแหวะ

"ชอบใจที่เพื่อนอันเรื่องนั้น ช้าๆ ชากๆ"

"เฮ้ พวกผู้ชายเราต้องคอยดูแลกันไว้ให้ดี ผลอดหลายปีมานี้
ที่อุส่าห์เสียเวลาดูแลอัน อันก็ต้องพยายามดูแลที่เป็นการยอมแพ้มั่งสิ"

ราล์ฟจ้องมองน้องชายจริงจัง

"เรากลับไปพูดเรื่องที่กำลังคุยกันตอนแรกได้รึยังเฮ้"

"ได้อยู่แล้ว" ฟิลลิปขยับนั่งตัวตรงว่าเดิม และแสดงท่าทางจริงจัง
"เฮอะละ ที่ต้องการผู้หญิง และที่คิดว่าอันหามาให้ที่ได้สักคน เรื่องนั้น
ใช่มั้ย"

ราล์ฟผู้ตัวเมื่อ เฮย์เดน เฮอร์นเนอร์ เลขาของเขาเดินผ่านประตูห้อง
ทำงานที่เปิดอยู่เข้ามาทัน ได้ยินคำพูดน่าตกใจของฟิลลิป ดวงตาสีน้ำผึ้ง
เข้มของเฮย์เดนเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ และประกายผาเรอเปลี่ยน
เป็นอยากรู้อยากเห็นทันที เมื่อเบนสายตาจากฟิลลิปมายังราล์ฟ

เฮย์เดนมองเขาด้วยสายตาสงสัยของหญิงสาว ทำให้ผิวเขา
ช้ำหน้าและช่องท้องส่วนลึกร้อนวามด้วยประกายรับรู้ ราล์ฟสลับปฏิกิริยา
ที่ตัวเองก็ไม่ค่อยเข้าใจออกไปและดำน่องชายอยู่ในใจที่เอาความคิดเรื่อง
รักๆ ใคร่ๆ มาใส่หัวเขา

ด้วยการแต่งกายในชุดสีกกรมท่าปกปิดตั้งแต่คอจรดน่อง และผม
ถักเปียฝรั่งเศสเรียบกริบแบบเรียบร้อยสุดๆ เลขาผู้สงบเสงี่ยมและท่าตัว
เหมาะสม เป็นผู้หญิงคนสุดท้ายที่จะกระตุ้นให้เขาคิดถึงเรื่องผัวหาราคะ
หรือนั่นก็คือสิ่งที่ราล์ฟพยายามจูงใจตนเองให้คิดเช่นนั้น ผลอด 2-3 เดือน
ที่ผ่านมา

เฮย์เดนก็น่ารักดีอยู่หรอก ในเรื่องทำตัวมีวิธีชีวิตและพยายาม
ทำตัวเป็นประโยชน์ แต่เธอไม่ใกล้เคียงผู้หญิงที่เขาชื่นชอบมาตั้งแต่สมัย
เพิ่งจบมหาวิทยาลัยใหม่ๆ เมื่อหลายปีก่อนนั้นเลย

เลขาของเขาหวานแหววเกินไป ใสซื่อเกินไป และน่าทะนุถนอม
เกินรสนิยมของราล์ฟ เธอเป็นคนดีมีสาระ ดูเหมือนหญิงสาวซึ่งเหมาะกับการ
มีลูกสัก 2-3 คน มีหมาหนึ่งตัวพร้อมบ้านแถบชานเมือง 1 หลัง¹

หลังจากต้องเลี้ยงดูน้องชายและน้องสาวภายหลังพ่อตาย ยังไงเขาก็กิน
ไม่รับรื้อนสักนิดที่จะรับภาระเลี้ยงดูลูกของตัวเองซ้ำอีก

ราล์ฟไม่อยากหาห่วงมาผูกคอ เขาชอบอิสระของตัวเอง...ชอบ
ไปไหนมาไหนตามอำเภอใจ อยากอยู่ทำงานที่สำนักงานตึกดินแดโน
ก็ได้...ความรับผิดชอบเดียวของเขาก็คือดูแลทุกข์สุขของตัวเอง

ถ้าความเชื่อส่วนตัวของเขายังไม่มากพอจะกระตุ้นให้คิดถึงสภาพ
ความเป็นจริง ก็ยังมีข้อเท็จจริงสำคัญที่เขาขมจำเฮย์เดนเมื่อ 2 ปีก่อน
เพราะเลขาเก่งกาจคนนี้เป็นลูกสาว และลูกเพียงคนเดียวของริชาร์ด
เบิร์นเนอส์ อดีตเจ้าตำรวจ ลูกน้องและเพื่อนสนิทของเขา จากนั้นก็กลาย
มาเป็นที่ปรึกษาของราล์ฟเมื่อพ่อตาย

ชายสูงวัยชอบคุณมากมายที่เขาหาตำแหน่งในสำนักงานนักสืบ
พิเศษคลีกให้ลูกสาวตัวน้อย ให้เธอได้ทำงานกับผู้ชายที่จำเบิร์นเนอส์บ๊อง
และให้ความเชื่อใจอย่างยิ่ง

นักสืบหนุ่มจ๋าตำราของคุณเสมือนแม่ท้องห้ามไว้ในสมองริชาร์ด
จะต้องไม่ขบขันแม้รู้ว่ามันบางครั้งก็ราล์ฟเคยนี้จะถอดชุดเรียนร้อยออก
จากตัวเลขาสาว แล้วดูให้เต็มตัวว่ามีเรือนร่างเต็มไปด้วยส่วนโค้งส่วนเว้า

1 ลักษณะครอบครัวในฝันของคนอเมริกัน สำหรับจำนวนลูกมาจากค่าเฉลี่ยของภา
วเก็บรวบรวมข้อมูลคือบางคนต้องการมีลูก 2 คน (52%) แต่บางคนก็ต้องการมีลูก
3 คน (25 %)

ซุกซ่อนใต้ชุดหลวมๆ อย่างที่เขาสงสัยหรือไม่

จาร์ฟยังคงสงสัยบ่อยๆ ว่าพรอกรเธอจะหวานฉ่ำเต็มถึงและเรียว
ชาจะเพียวยาวเรียบเนียน อย่างที่คิดไว้หรือเปล่า แล้วเธอสวมชุดชั้นในผ้า
ฝ้ายหนานใช้งานได้ดี หรือชุดชั้นในผ้าไหมแซมลูกไม้ที่ซ่อนภาพลักษณ์
ของหญิงสาวอ่อนโยนกว่าเอาไว้

ฟิลลิปกระแอมกระไอรอบก้นการครุ่นคิดส่วนตัวของจาร์ฟ จนเขา
ต้องผัดสายตากลับไปมองเจ้าน้องชายตัวดีซึ่งกำลังจิกยิ้มด้วยความขบขัน

จาร์ฟขยับนั่งตัวตรง รู้สึกว่าตัวเองกึ่งๆ ตื่นเร้า แต่ก็รู้สึกกระอัก-
กระอ่วนด้วย นี่เขามัวไปสนใจเรื่องบ้านอะไรกันนะ ให้ผ่ายสี บางทีเขา
อาจจำเือนฝังใจไปก๊ิกสาวแบบที่น้องชายแนะนำกระมัง...โดยเฉพาะอย่าง
ยี่กระยะหลังมานี้ ความคิดเร้าใจเกี่ยวกับเลขาสาวกำลังกวนใจมากขึ้น ทุกที

เขาเปิดประตูทิ้งไว้ เนื่องจากไม่เห็นว่าการพูดคุยกับฟิลลิปเป็นเรื่อง
ส่วนตัว และเฮย์เดนก็เคยอยู่ในห้องทำงานนี้บ่อยๆ เมื่อเขาพูดคุยเรื่องคดี
ลับกับน้องชายหรือโจแอล เพราะยิ่งเฮย์เดนได้รู้เรื่องลูกค้ำและคดีต่างๆ
เขาก็ยิ่งเป็นเลขาผู้จัดเจนและมีประสิทธิภาพยอดเยี่ยม

เมื่อเก็บเรื่องนั้นไว้ในใจแล้ว จาร์ฟทำเป็นไม่สนใจการปรากฏตัว
ของเฮย์เดนอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อเธอเดินเข้ามาห้องมาที่ผู้เอกสาร
ไม่ไ้ก้ก เพื่อเก็บแฟ้มของลูกค้ำและงานเอกสารอื่นๆ

เขาคาดว่าเธอคงเริ่มคุ้นเคยกับคดีรัศเซลล์เร็วพอ เพราะทันทีที่เขา
คุยกับฟิลลิปเสร็จจาร์ฟวางแผนจะส่งสัญญาและคำบอกเล่าเบื้องต้นที่ได้
จากอีเลน่า รัศเซลล์ให้เฮย์เดน เธอจะได้พิมพ์รายงานให้เขา ก่อนกระบวนการ
การสืบสวนจะเริ่มขึ้น

จาร์ฟหายใจลึกให้สมองโล่ง แล้วกลับไปสนใจน้องชายอีกครั้ง

"ให้อันเล่ารายละเอียดของคดีให้นายฟังตั้งแต่ต้นดีกว่า นายจะ
ได้เลิกตัวนสรูปมิดๆ ะหิ"

เขาพูดเป็นนัย พยายามโน้มน้าวไปข้างหน้า เปิดแฟ้มบนโต๊ะและได้
สายตาไปตามข้อมูลที่จดโน้ตลงไปเมื่อเช้า

"ลูกค้าของเรา อีเลน่า รัสเซลล์เป็นเจ้าของร้านค้าในแบร์ริกไฮท์
ทำธุรกิจหลักเกี่ยวกับการซื้อขายเครื่องเพชรพลอยของเก่า และของมีค่าหา
ยากที่เธอได้รับจากนักสะสม รวมทั้งจากการขายอสังหาริมทรัพย์"

"แบร์ริกไฮท์เหรอ" ฟิลลิปขัดขึ้น ตามด้วยการมึนปากเลียงหูๆ ต่ำๆ

"นั่นเป็นย่านหรูหราราชของเมืองนี่นา เพราะอะไรเศรษฐกิจขนาดนั้น
ถึงมาจ้างสำนักงานนักสืบรายได้ปานกลางอย่างเราจะละ" เขาพูดซ้ำๆ

ราล์ฟเคยถามอีเลน่าคล้ายกับน้องชาย แต่ถามอย่างชาญฉลาด
กว่านี้

"เธอต้องการใครสักคนนอกกลุ่มไฮโซ เพื่อให้แน่ใจว่าความฉ้อฉลการ
บริการนักสืบเอกชนของเธอถูกเก็บเป็นความลับเท่าที่จะเป็นไปได้"

"ที่บอกเธอี่เปล่าว่าทำไมเราถึงได้ชื่อว่านักสืบเอกชน" ฟิลลิป
ถามผิดผลก

ราล์ฟกลอกตา "อันว่าถ้าเธอต้องการโยนเงินมาหาเรา พวกเรา
เป็นใครถึงจะไปถามเหตุผลจากเธอ"

"เข้าใจแล้ว ร้านเธอชื่ออะไรละ" ฟิลลิปถาม สัญชาตญาณนักสืบ
เอกชนเริ่มทำงานทันที

"เฮอริเทจเอสเตทเซลล์ ดูจากท่าเลร้าน อีเลน่าสร้างธุรกิจได้
ค่อนข้างยอดเยี่ยม มีฐานลูกค้ารวยๆ เพิ่มขึ้นตลอดหลายปีที่ผ่านมา
และมีชื่อเสียงว่าขายเพชรของเก่าและของสะสมมีคุณภาพ ในราคายุติธรรม
เชื่อถือได้ และชื่อสัตย์...จนกระทั่งตอนนี้"

"ผมเข้าใจว่า บางคนกำลังพยายามทำลายชื่อเสียงเธอใช่ไหม"

ราล์ฟพยักหน้ารับ

"ใช่ คนนั้นน่าจะเป็นแฟนเก่าของเธอ เจอร์รี่ ธรันตัน นักค้า

อสังหิมหรือทรัพย์สินระดับแนวหน้า ตามที่อีเลน่าบอกระหว่างปีแรกที่เป็นแฟนกัน เจอร์รี่ให้แหวนเพชรของเก่าจากยุโรปหนัก 5 กะรัต ซึ่งประเมินแล้วมีราคาสูงกว่า 20,000 ดอลลาร์กับเธอ

"เมื่อความสัมพันธ์จบลง เขาขอแหวนคืน เธอไม่คืนเพราะถือว่ามีเครื่องประดับเล็กๆ นั้นเป็นของขวัญ แต่เจอร์รี่บอกว่าอีเลน่าขโมยแหวนวงนั้นไปจากคอลเล็กชั่นเครื่องประดับรุ่นเดียวกันซึ่งเขาเป็นเจ้าของ

"เขาเพิ่งยื่นเรื่องฟ้องโดยอ้างกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินนั้น แล้วก็เหยี่ยวเอาข้อกล่าวหาไปพูดในที่สาธารณะจนรู้กันทั่ว เป็นผลเสียต่อธุรกิจและชื่อเสียงของอีเลน่า"

ฟิลลิปถามต่อไปว่าความสัมพันธ์ที่เลวร้ายระหว่างเธอและเจอร์รี่เกี่ยวกับข้อมูล
ที่เพิ่งรู้

"บางทีอีเลน่าอาจจะขโมยแหวนมาจริงๆ ก็ได้"

"ก็เป็นไปได้" ราล์ฟเห็นด้วย เขาไม่ตัดทอนความเป็นไปได้นั้น

"ยกเว้นอีเลน่าพูดถึงจดหมายส่วนส่วนตัวที่เจอร์รี่เขียนถึงเธอ ใจความในจดหมายบอกว่าเขาให้แหวนเธอเป็นของขวัญ แล้วยังบอกให้เธอเก็บแหวนไว้ในฐานะพยานรักชั่วนี้รันดร์ของทั้งคู่"

ฟิลลิปหัวเราะเบาๆ ในลำคอ

"โรแมนติกจริงๆ ว่ามัย"

"เห็นชัดว่าที่ทั้งคู่สนุกกัน ไม่ได้โรแมนติกสักเท่าไร ปรากฏว่าเจอร์รี่กับอีเลน่าชอบเขียนจดหมายรักถึงกันอย่างโจ่งครึ่ม โดยหนึ่งในจดหมายแลกเปลี่ยนความรู้สึกซึ่งพวกนั้น เขาสัญญาว่าจะให้แหวนเธอ"

"ไม่ต้องสงสัย ในช่วงเราร้อนแบบนั้นด้วยละก็" น้องชายเขาพูดด้วยอารมณ์ขันปนหะดัง ทำให้ราล์ฟยิ้มขำนิดๆ "ผมเข้าใจว่าเธอไม่มีจดหมายอยู่ในมือละสิ"

"ไม่มีหรอก และอีเลน่าต้องการพิสูจน์ว่าตัวเองบริสุทธิ์ และต้อง

การเคลียร์ชื่อเสียงตัวเอง"

จาร์ฟเฝ้ามองเฮย์เดนจากทางขวา เห็นเธอเปิดลิ้นชักตู้เอกสาร จากนั้นเดินตรงมาที่โต๊ะ เขาพร้อมปีกเอกสารในมือหนึ่ง

ขณะที่เฮย์เดนมาหยุดยืนข้างเก้าอี้เขา จาร์ฟพลิกผ่านไฟล์ในแฟ้มรหัสตลอดอย่างไม่สนใจนัก เขาแยกเอกสารการเงิน ใบแจ้งหนี้ กับสัญญาที่จำเป็นต้องทบทวนและลงนาม

เลขาสาวขยับเข้ามาใกล้และยื่นมือมา จาร์ฟได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกไม้ กลิ่นนั้นเข้ามาหอมล้อมสตีและทำลายสมาธิ...รวมทั้งการชมอารมณ์ของเขา สะโพกเธอเสียดสีกับแขนเขา กระตุ้นราคาแรงที่อยากจะทำเป็นไม่สนใจ ให้ครูเกียวกู้ขึ้นมาอย่างน่าสาปแช่งอีกครั้ง

เขาขบกรามกรอดและพยายามพูดต่อไป

"อีเลน่าอ้างว่าจดหมายอยู่ในแมนชั่นบนเนินเขาของธอร์นตัน เก็บอย่างปลอดภัยกับมิดชิดในกล่องหนังที่มีชื่อย่อซึ่งเธอให้เขาเป็นของขวัญวันเกิด และครั้งสุดท้ายที่เธอเห็นกล่องนั้น มันอยู่ในห้องสมุดของเขา"

"และเธอต้องการให้พี่บุกเข้าไปหากล่องนั้นในบ้านธอร์นตันจริงๆ" ฟิลลิปถามอย่างไม่อยากเชื่อ

"เปล่า อีเลน่าไม่ได้ต้องการให้อันบุกบุกบ้านหลังนั้น" จาร์ฟรีบปฏิเสธด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดเกินเหตุไปหน่อย เขาหายใจลึก ซึ่งช่วยบรรเทาอาการชีพจรเต้นระทึกเมื่อเฮย์เดนเข้ามาใกล้ได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

"สองอาทิตย์นับจากสุดสัปดาห์นี้ ธอร์นตันจะเป็นเจ้าภาพจัดงานประชุมการกุศลสำหรับไฮโซทั้งหลายที่บ้านของเขาเอง และอีเลน่าจัดการจนได้บัตรเข้างานจาดรีสมิสมมา 2 ใบ ในเมื่อธอร์นตันจะไม่ชอบใจต่อการปรากฏตัวของอีเลน่าในงานบ้านเขา อันก็เลยสมช่องที่จะสอดเข้าไปในนั้นและหาจดหมายเจ้าปัญหา"

ฟิลลิปยกไหล่ "ฟังดูง่ายดีนี่"

ใช่ จาห์ฟิดคิดว่าอย่างน้อยการกระทำในส่วนนั้นก็ไม่ยุ่งยากนัก
ใช้กระดาษที่ซื้อเรียกห้องอื่นของอิลเน่าไม่ยุ่งยากนัก

จาห์ฟิดถอนใจโล่งอก เมื่อในที่ที่สุด เฮย์เดนก็ขยับห่างจากเขาช้าๆ
และเดินไปยังประตู

"ส่วนต่อไปนี้ของคดีจะยาก ที่ทำให้ฉันต้องจารึกสาวเจนโลก คนที่
จะแสดงตัวเป็นคู่ต่อหั้น สาวสวยเปี่ยมเสน่ห์ดึงดูดใจ แต่ฉันเดียวโดยไม่
มีพันธมิตรผูกพัน "

ก่อนน้องชายจะมีข้อสังเกตอะไรสักอย่างกับชีวิตรักของเขาอีกจาห์ฟิด
อธิบายเงื่อนไขที่อิลเน่ายื่นกราน

"เนื่องจากจดหมายที่อิลเน่าแลกเปลี่ยนกับธอร์นสันมีน้ำลายมาก
จนยากที่จะอ่าน ฉันจึงขอให้ผู้ช่วยอ่านใจความในจดหมายที่เธอเขียน
เธอต้องการให้ผู้หญิงเป็นคนอ่านจดหมายเหล่านั้นเพื่อหาฉบับที่พูดว่า
แหวนเป็นของขวัญ"

"อะฮ้า" ฟิดลิปพูดอย่างเข้าใจ "ตอนนี้ผมเข้าใจแล้ว"

จาห์ฟิดเปิดแฟ้มคดีรหัสและลบปากแท็บเบาๆ

"ดูจากผู้หญิงเป็นฝูงที่นายรู้จักคิดว่านายน่าจะช่วยฉันได้ และถ้า
ฉันเลือกได้ ฉันอยากให้ผู้หญิงที่จะไปเป็นเพื่อนในงานการกุศลไม่ใช่สาว
ปัญญานี้"

"สรุปว่าสิ่งที่ต้องการสาวสวย ชักชวนและสิ่ง แถมยังฉลาดด้วย"
ฟิดลิปแยมมูปากเป็นรอยยิ้มล้อเลียน "ให้ตาย ที่ไม่ชอบมากไปหน่อยสิ"

จาห์ฟิดเหลือบมองเลยจากจุดที่น้องชายนั่ง และเห็นว่าเฮย์เดนหยุด
ชะงักที่ประตู เธอเหลือบมองข้ามไหล่มาที่เขา ขณะที่มือเรียวยาวข้างหนึ่ง
วางอยู่บนกรอบประตู

เห็นชัดว่าเธอได้ยินคำพูดสุดท้ายที่เขาบอกฟิดลิป และกำลังมอง
มาในแนวที่ทำให้เขารู้สึกอึดอัดเกินไปหน่อย สายตาทั้งคู่เสียดกัน เธอแลบลิ้น

เดียจิมมีปากกว้างให้ชุ่มชื้นซ้ำๆ ดูเจ้าอารมณ์ขัดกับนิสัยผาดโผนและ
ท่าทางไร้มารยา

เขารู้สึกเหมือนเธอได้เลียลิ้นไปตามจุดต่างๆ ที่ถูกปฏิเสธมานาน
ราล์ฟพยายามอย่างหนัก จึงสามารถกำจัดความวิตถวายนี้อย่างเหมือนขบวน
รถไฟออกจากสมอง ก่อนร่างกายจะทรยศจรรยาบรรณในการทำงาน ซึ่ง
ต้องแยกธุรกิจออกจากความพอใจส่วนตัว

"ต้องการอะไรี่เปิด่า เฮย์เดน" ราล์ฟถาม ในเวลาเดียวกับโทรศัพท์
สำนักงานบริเวณต้อนรับลูกค้าส่งเสียงกึ่งขึ้นมา

เฮย์เดนสั้นกระชับ จนผมเปียเรียบกริบแกว่งจะลัดไหล่ เธอยังไม่
ออกไป แลมนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อน โยนยังมีแววโหยหาแบบสตรียุค ซึ่งช่วย
เพิ่มการรับรู้ให้หวนไหวไปทั่วกระแสดเลือดเซามากขึ้น

"เฮ้อ โทรศัพท์ดังนะ" ราล์ฟเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ซึ่งในที่สุด
ก็ทำให้เธอหลุดจากสภาพงงวย และก้าวไปตามโถงทางเดิน

ฟิลลิปขยับนั่งตัวตรง

"แม่สาวนั่นหลงรักพี่หัวปักหัวปำเชียวนะ ราล์ฟ" น้องชายบอก
ค่อยๆ

ราล์ฟสะดุ้งกับข้อสังเกตของฟิลลิป เขาขมวดคิ้วดูน้องชายและ
พยายามปฏิเสธคำยืนยันนั้น "ให้ฝ่ายดี สำหรับฉันแล้ว เฮย์เดนเหมือน
น้องสาวคนหนึ่งเท่านั้น"

ฟิลลิปหัวเราะเสียงต่ำ ฟังดูร้ายกาจพิลึก

"ผมรับรองว่าเฮย์เดนไม่ได้คิดว่าพี่เป็นพี่ชายของเธอหรอก"

"นายจะมั่วอะไร" ราล์ฟถาม พยายามรักษารูปร่างให้สงบและ
ไม่แสดงอาการรำคาญใจออกไป

"พี่ไม่เห็นจริงๆ เธอเนี่ย" ฟิลลิปส่ายหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ "โอ้
เฮ้ย อุดสาวผ่านการฝึกฝนงานนักสืบเอกชนมาขนาดนี้แล้ว บางครั้งพี่ก็

ชื่อบื้อเหมือนกัน”

ราล์ฟไม่สบอารมณ์กับคำปรามาสของน้องชาย แต่เขาไม่ยอมถก
หลอกล่อให้เปิดเผยความรู้สึกใดๆ ซึ่งฟิลลิปอาจใช้มาแซวเขาในเรื่องที่มี
เฮย์เดนเกี่ยวข้อง

“เห็นอะไร” เขาถามด้วยความสนใจจริงๆ ว่าน้องชายสังเกตเห็น
อะไรกันแน่

ฟิลลิปมองเขาด้วยสายตาดูใจเดาะๆ จะลึกลงนาน

“เอ อันจะเริ่มตรงไหนดีล่ะ” เจ้าน้องชายตัวดีเริ่มยกมือขึ้นมา
นับนิ้ว

“เฮย์เดนมาถึงที่ทำงานแต่เช้า แล้วก็อยู่จนเย็นค่ำ แล้วยังหาอาหาร
กลางวันมาให้ เวลาที่ไม่ออกไปข้างนอกแล้วหาอะไรกินเอง ไปเอาผ้าซัก
แล้วจากร้าน ซักแห้งมาให้พี่ เวลาเธอไปที่นั่น แล้วยังออกไปทำธุระส่วนตัว
ให้พี่อีกต่างหาก

“หน้าซ้ำพอพี่พยักหน้าเรียกหาเมื่อไหร่ เธอก็ทำงานให้ทันที
ตลอด 10 ชั่วโมง หรือมากกว่านั้นในแต่ละวันที่เธอทำงาน อยู่ในออฟฟิศ
นี้ หาคำตอบเอาเองก็แล้วกันละคุณพี่”

ฟิลลิปยิ้มนิดๆ แสดงท่าทางไม่แยแสตามนิสัยอีกครั้ง

“ส่วนเรื่องผู้หญิงที่พี่ต้องการ ให้เวลาหน่อยนะ แล้วผมจะดูสิว่า
พอจะทำอะไรได้บ้าง”

“ขอบใจ” ราล์ฟพึมพำ ขณะที่ฟิลลิปเดินออกจากห้องทำงานของเขา
เมื่อน้องชายออกไปแล้ว ราล์ฟยกมือเสยผม แล้วจึงลูบหน้า แม้
รู้ว่าตัวเองมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อเขา รวมทั้งความจริงที่เขาระงับความ
รู้สึกผิดดกผิดใจซึ่งกำลังแสดงตัวให้รับรู้มากขึ้นมาหลายเดือนแล้ว

แต่พอได้ยินฟิลลิปบอกข้อสังเกตเกี่ยวกับเฮย์เดนก็ยังทำให้เขา
สะท้านใจอยู่ดี นี่เขาพลาดการบอกไปความรู้สึกที่ ๕ เมื่อเขาอย่างโจ่งแจ้ง

ขนาดนั้นได้ยังไงกันนะ

ราล์ฟสันติสนะ กับเรื่องน่าประหลาดใจเห็นชัดว่าจิตใจสำนึกของ-
เขาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ซะงั้นเมื่อเป็นเรื่องที่เลวร้ายที่เขา

"และเจ้าจิตใจสำนึกบ้างพวกนั้นก็ควรเป็นยังงั้นต่อไปด้วย" ราล์ฟ
จำพีกับตัวเอง เพราะไม่มีทางที่เขาจะเข้าไปเกี่ยวข้องเป็นการส่วนตัวกับ
ลูกสาวของริชาร์ดเดวิด

๒
6 ิราล์ฟกำลังมองหาผู้หญิงสักคน มันแฮย์เดนก็ต้องการจะเป็น
ผู้หญิงคนนั้น...ไม่ว่าเขาจะต้องการเธอในฐานะอะไร เธอยอมรับได้ทั้งนั้น
แหละ ถึงจะอยู่ในฐานะคู่เดทชั่วคราวแค่คืนเดียวเพื่อประโยชน์ทางธุรกิจ
ก็ตาม

โชคร้าย แฮย์เดนไม่รู้จะจงใจ จำนายได้ยังไงว่าเธอเป็นผู้หญิงที่
เหมาะจะเป็นคู่เดท หรือสำคัญยิ่งกว่านั้น เธอเป็นผู้หญิงที่เหมาะสมกับเขา

"ฝันเอาสิ" หญิงสาวพิมพ์แปะขัดตัวเอง ขณะหลุดตัวลงนั่งไขว่
เก้าอี้หลังโต๊ะทำงานบริเวณต้อนรับลูกค้าของสำนักงานนักสืบ

แฮย์เดนสันติสนะ เมื่อรู้สึกว่าคุณพูดของตัวเองน่าเชื่อถือจริงๆ หม่อม
หล่อสุดเช็กชื่ออย่างราล์ฟเป็นส่วนหนึ่งในความไม่ฝันและความคิดฟุ้งซ่าน
ของเธอมานานหลายปีเกินกว่าจะจำได้

เธอพบราล์ฟครั้งแรกเมื่ออายุ 16 ปี ตอนที่พ่อเธอเชิญเขามารับ
ประทานอาหารเย็นที่บ้าน หลังจากจอนห์ คลีก พ่อเขาโดนฆ่าตายหนึ่ง
คืน

ยังจำได้ชัดเจนถึงความรู้สึกหัวทิ่มหัวใจเมื่อไรก็ตามที่เขาขำเสียง
มองเธอด้วยนัยน์ตาสีฟ้าเข้มนุ่มนวลดูจะกำมะหยี่ จำได้ว่าเธอเสียวซ่าไป
ทั่วสรรพางค์กายเมื่อไรก็ตามที่เขาอยู่ใกล้ และจำได้ว่าใจเต้นระทึกแค่ไหน

เมื่อเขาพูดกับเธอด้วยน้ำเสียงลุ่มลึกกระฉี่นหู

12 ปีต่อมา เขายังคงส่งผลกระทบเจ้าใจแบบเดียวกับสมัยเธอเป็นวัยรุ่น เธอยังคงหลงรักเขา ผินหวานถึงเขา...แต่เขากลับไม่ได้คิดอะไรกับเธอ นอกจากเห็นเธอเป็นเลขาคนเก่งผู้ไว้ใจได้

เฮย์เดนไม่เพียงต้องการให้ราล์ฟสังเกตเห็นเธอในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง แต่เธอยังใช้เวลาตลอด 2 ปีที่ผ่านมา พยายามพิสูจน์ว่านอกเหนือจากการทำหน้าที่เลขานุการแล้ว เธอยังสามารถทำภารกิจนักสืบเอกชนให้สำนักงานแห่งนี้ด้วย

เธอเคยให้ความสนใจในคดีต่างๆ นับแต่วันแรกที่เข้ามาทำหน้าที่เลขา และสนุกกับการช่วยราล์ฟ ฟิลลิป แดะโจแอล ทำงานค้นคว้าเกี่ยวกับคดีต่างๆ...ทำการตรวจสอบภูมิหลัง และศึกษารายละเอียดของธุรกิจ

บัดนี้ เธอพร้อมจะก้าวต่อไป พร้อมแสดงให้เห็นว่าเธอสามารถจัดการได้มากกว่างานด้านเอกสาร

ฟิลลิปเดินออกจากห้องทำงาน ของราล์ฟ เข้ามาในบริเวณต้อนรับลูกค้า เฮย์เดน ขยับนั่งตัวตรงแนว พลังมิดความคิดค้นเฉพาะส่วนตัวออกไปชั่วขณะ แล้วเริ่มพลิกผ่านเช็คสิ่งจ่ายที่จำเป็นต้องจัดการ

"เฮ้ น้องหวาน" ฟิลลิปทัก และเรียกเธอโดยใช้ชื่อเล่นแบบกระเช้าเข้าเหย้งบ้าง ที่เขาเป็นคนตั้งให้ นับแต่สัปดาห์แรกที่เธอมาทำงานกับสำนักงานนักสืบ

"พรุ่งนี้ผมจะออกไปหาคดีข้าง อาเกือบทั้งวัน ถ้าคุณมีเรื่องสำคัญๆ ต้องการตัวผมละก็ โทรไปก็แล้วกัน "

เฮย์เดนยิ้ม เธอชอบฟิลลิปอย่างจริงใจเสมอมา เขาเป็นผู้ชายมีเสน่ห์ดึงดูดใจมากคนหนึ่ง แล้วเขาเองก็ชื่นชอบผู้หญิงทุกคน ฟิลลิปเป็นแม่เหล็ก ดึงดูดผู้หญิงนานแท้ อย่างที่น้องสาวเขาชอบเรียก แม้เฮย์เดนจะไม่เคยติดกับเขาเกินเลยไปกว่าเพื่อนและเขาก็เป็นเหมือนพี่ชายเธอ

"รับทราบค่ะ"

ฟิลลิปฆ่าเสียงมองนาฬิกาข้อมือ

"นี่เกือบห้าโมงครึ่งแล้วนะ ทำไมคุณไม่เลิกงานเร็วหน่อยล่ะ" เขาหยอกทั้งที่รู้ๆ อยู่เสมอว่า ปกติเธอจะไม่ออกจากสำนักงานจนหลังหกโมงเย็นไปแล้ว "คุณสมควรพักบ้างนะ"

เฮย์เดนสงสัยว่าเธอจะเลิกงานเร็วไปหาอะไรกัน ในเมื่อค่าดินของเธอสุดแสนจะเป็นकिจักรและน่าเบื่อจะตาย...แต่แว่ชื่อฟาสต์ฟู้ดระหว่างทางกลับบ้าน แล้วก็กินมันระหว่างดูรายการ *เอนเทอร์เทนเมนต์ทูไนท์*² เสร็จแล้วก็อาบน้ำ จากนั้นสวมชุดนอนสบายๆ ไหลไปคุยกับพ่อว่าทานเป็นไงบ้าง แล้วก็ดูทีวีหรือไม่ก็อ่านหนังสือกระทั่งง่วงนอน

บางสุดสัปดาห์เธอจึงจะออกไปเดินเนอรัลและดูหนังกับเพื่อนสักคน ไม่มีกิจกรรมน่าตื่นเต้นหรือเข้าใจเกินปกติ แต่เมื่อคิดอีกที เนื่องจากถูกจำตำรวจเลี้ยงดูให้เติบโตขึ้นมา เธอจึงไม่เคยทำเรื่องเบี่ยงเบนไปจากคาดหมาย...ซึ่งก็คือระมัดระวังพฤติกรรมให้เหมาะสม ทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้คนทั่วไป

"แม้แต่โจแอลยังพอใจที่ได้เลิกงานตรงเวลาเลย" ฟิลลิปบอกพลางพยักพยิดไปทางสำนักงานร้างผู้ตนในยามเย็น

"ก็โจแอลมีสามีสุดหล่อ ให้กลับบ้านไปหานี่ละ" เฮย์เดนแย้ง

ฟิลลิปแกล้งทำเป็นตลกอกตลกใจ

"นี่ฉันจะบอกว่าคุณไม่มีหนุ่มหล่อกำลังรอทำมิดีมิร้ายกับคุณ ผอนกลับบ้านเร็วๆ มิฉะนั้นเธอจะ"

2 Entertainment Tonight รายการข่าวบันเทิงทางทีวีได้รับค่านิยมสูงสุดและออกอากาศมานานที่สุดตั้งแต่ 14 กันยายน 1981 ผลิตายการโดย ซิมิเอสเพลซิชั่น ออกอากาศหัว่ออเมริกาแคนาดา ผ่านไนน์นิวส์เคเบิลในออสเตรเลีย และยูนิวิชั่นไนต์ในประเทศไทย

แหม...เธอไม่ต้องการแบบนั้นซะหน่อย เฮ้ยเดเน กลอดผากับคำพูด
เกินจริงของฟิลลิป

"ยากล่ะ แล้วคุณก็เป็นคนชอบแซวจริงๆ"

"เอาล่ะ ถือว่าเป็นการให้เคล็ดลับเล็กๆ น้อยๆ กับคุณก็แล้วกัน"
ฟิลลิปโน้มตัวเข้ามาใกล้เหมือนจะบอกความลับสุดยอด และแกลังกระตุก
ปลายผมเปียเธอเล่น

"เอาแต่อยู่ที่นี้ตลอดเวลา คุณจะไม่พบหนุ่มที่ใช่หรอกนะ"

เฮ้ยเดเนกะพริบตาปริบๆ ไม่แน่ใจว่าฟิลลิปให้ข้อสังเกตเพื่อเตือน
เธอเรื่องพี่ชายเธออย่างลับๆ หรือว่าเป็นคำแนะนําเล็กๆ น้อยๆ อันท์เพื่อน
หรือไม่ เขาก็แค่กำลังทำให้เธออารมณ์ดีด้วยนิสัยรักสนุกตามปกติ

แล้วฟิลลิปก็ก้าวยาวๆ ตรงไปยังประตูหน้า

"ไม่ว่าจะใช้เวลานาน ยืนยังไง ก็ขอให้สนุกแล้วกัน น้องหวาน"
จากนั้น จึงเหลียวหลังข้ามไหล่กว้างๆ มาขยิบตาให้เธอ ก่อนจากไป

น้องหวาน ชื่อเล่นนี้เสียดสีประสาทอ่อนไหวของเธอซะมิด เธอ
ทำปากจู๋ร่วมกับเพ็งกลืน ของเปรี้ยวๆ เฮ้ยเดเนเมื่อที่โดนคิดถึงในชื่อหวาน-
แหวงเพิ่มที

แน่นอน การทำตัวสุภาพและ อ่อน โยนก็มีภาคตะ ของมันเหมือน
กัน แต่เธอกำลังเริ่มรู้ตัวว่าเมื่อทำตัวน่ารัก ผู้ชายกลับไม่ได้รับรู้ถึงความ
เป็นผู้หญิงของเธอเลย เฮ้ยเดเน มักทำตัวสุ่มส่งบน สิ่งยืม เป็นผลให้ชีวิตเธอ
กำลังน่าเบื่อ ไร้รสชาติ และคาดหมายล่วงหน้าได้เต็มที่

เธอเมื่อกับการเป็นคนดี เหนื่อยหน่ายกับการทำสิ่งถูกต้องและเลือก
ทำแต่สิ่งที่รอบคอบเสมอ เธอไม่มีอะไรสำคัญพอจะแสดงให้เห็นว่าตนเอง
มีพฤติกรรมน่ายกย่องในแบบที่รู้จักกันดี...ไม่มีชีวิตสังคม นอกจากเพื่อน
2-3 คน ไม่มีเดทอย่างเผื่อเนื่อง และแน่นอน ไม่มีกิ๊กด้วย

ในวัย 28 ปี ชีวิตเธอกลับไม่น่าสนุกเอาซะเลย เธอกำลังจะกลาย

เป็นสาวคนทอง ทั้งที่อยากให้เป็นคนทันสมัย ได้คบหากับคนรุ่นเดียวกัน เป็นสาวคนโลกฉลาดรู้เรื่องผู้ชายและความสัมพันธ์

เฮย์เดนหันเหอกบนโต๊ะทำงาน แล้วเห้าดาว เธอยิ้มมุมปาก ขณะจินตนาการว่าจะสนุกสักแค่ไหน หากได้เปลี่ยนบรรยากาศท่าตัวเป็นแบ็คเกิร์ต และเลิกใช้ชีวิตที่กลายเป็นรูปแบบซ้ำซากจำเจ เพื่อยืนยันความคิด และทำตามความต้องการของตนเอง เธอจะไม่ยอมให้มีอุปสรรคมาขัดขวางเด็ดขาด

สิ่งที่เธอต้องการก็คือราล์ฟ คล้าย และโอกาสที่จะแสดงให้เห็นว่าตลอดหลายปีที่ผ่านมา เธอเรียนรู้เกี่ยวกับงานนักสืบมากแค่ไหน และโอกาสยอดเยี่ยมอีกโสดขึ้นมาในรูปแบบที่ราล์ฟต้องการผู้หญิงคนหนึ่ง

เธออาจจะไม่เช็กชื่อหรือสวดยขวนพะลัง แต่เธอฉลาดและรู้งานสืบสวนดีกว่าผู้หญิงส่วนมากแน่นอน การคุ้นเคยกับคดีรัศมีชดต้องนับว่าเป็นข้อได้เปรียบพิเศษ 2-3 ประการเช่นกัน

เมื่อแผนการเป็นรูปเป็นร่างในใจ เธอตื่นเต้นไปด้วยความมุ่งมั่น และไม่กี่นาทีต่อมา เมื่อราล์ฟเดินเข้ามาในบริเวณต้อนรับลูกค้า เฮย์เดนจึงเตรียมพร้อมเพื่อให้ได้ทำงานในคดีนี้...และเพื่อให้ได้ผู้ชายของเธอด้วย

"นี่เป็นแฟ้มใหม่ในคดีรัศมีชด"

ราล์ฟมาหยุดตรงหน้าโต๊ะทำงานเธอ เขาวางแฟ้มลงในตะแกรงลวดเหล็กว่างเปล่าด้วยท่าทางเป็นการเป็นงานสุดท้าย

"พอพิมพ์รายงานเบื้องต้นและใบแจ้งหนี้ลูกค้าเสร็จแล้ว ถ้าเป็นไปได้ เยนนี่ผมต้องการแฟ้มคืน เพราะพรุ่งนี้เช้า มี 2-3 เรื่องที่ผมจำเป็นต้องติดตามผล"

"คิดว่าเสร็จกันละ" การอยู่สำนักงานจนค่ำมีดอีกคืน...เป็นทางลัดของเธอ และเธอทำเป็นตัวอย่างให้เขาเห็นด้วยความยินยอมพร้อมใจ ดังนั้นจึงถือว่าราล์ฟไม่ได้เลย เมื่อเขาหักหลักในสิ่งที่กลายเป็นกิจวัตรส่วนหนึ่ง

ของเธอไปแล้ว

เฮย์เดนรักงานนี้ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอต้องการความตื่นเต้นและการจุกจิก ซึ่งมากกว่าที่การนั่งพิมพ์รายงานสามารถให้เธอได้

ราล์ฟหมุนตัวกลับเพื่อเดินจากไป เฮย์เดนรีบยื่นขึ้นทันทีก่อนที่จะสูญเสียความกล้าในการคุยกับเขา

"ราล์ฟคะ" ชื่อเขาหลุดจากปากเธอด้วยเสียงอีกอึก

ชายหนุ่มค่อยๆ หันมามองหน้าเธออีกครั้ง เขาจ้องมองเธอจริงๆ ท่าทางเป็นปกติอย่างที่เธอเริ่มคุ้นเคยมากขึ้น แต่ยังมีแวบบางอย่างในส่วนลึกของดวงตาสีฟ้าที่ทำให้ใจเธอเต้นระทึกในอก และทำให้รู้สึกว่าเขาอ่อนโยม

"ว่าไง" เจ้านายหนุ่มถาม เสียงหัวเราะทำให้การรับรู้และความอบอุ่นอะไรก็ตาม ที่เธอเคยเห็นในอกกับกิริยาของเขาเมื่อคืนนี้ละลายไปสิ้น

เฮย์เดนไม่เคยรู้สึกขนาดขนาดตัวราล์ฟ แต่จู่ๆ การมาอยู่ตรงหน้าแบบนี้ก็ดูเหมือนจะทำให้เธอได้เผชิญ จังจังราล์ฟเป็นชายร่างสูงเปี่ยมพลัง ท่าทางมีอำนาจแสดงให้เห็นว่ามีกำลังใจเข้มแข็ง และลักษณะภายนอกนี้ยังน้อยกว่าความเป็นจริงนัก

เขามีหุ่นเพรียวแกร่งด้วยมัดกล้ามเนื้อ มัดแมนทุกกระเบียดนิ้ว... ตั้งแต่เรือนผมดำสลัดตกมาอยู่ข้างข้าง เลื้อยยึดคอโปโลที่กระชับไปตามแนวอกกว้าง ลงไปถึงกางเกงขาสั้นสีเทาที่พอดีตัว ทำให้เห็นเส้นขาหล้าเส้นและช่วงขายาวแข็งแรง ราล์ฟอยู่ในประเภทหล่อคมเข้ม เดรัจฉาน และดึงดูดใจเธออย่างไม่มีใครเทียบ

เฮย์เดนรู้สึกว่าการควานหากระวนกระวายไปอยู่ในช่องท้อง แล้วลำคอก็เกิดตื้นตันขึ้นมาซะงั้น เธอกลืนน้ำลายฝืดๆ เผื่อนตัวเองว่าถ้าไม่บอกถ้าเสียก็ไม่ได้ลูกเสีย... แล้วก็นึกถึงคำพูดที่ตัวเองวางแผนจะนำมาใช้ในาทีนี้ ถ้าเธอไม่ต้องการใช้ชีวิตที่เหลือเหมือนแมชชี

"ฉันได้ยินคุณคุยกับฟิลลิปเกี่ยวกับคดีรัศมี และคุณพูดว่าต้องการผู้หญิงไปเป็นเพื่อนในงานประมูลการกุศลที่บ้านเรอร์ตัน "

ราล์ฟกะ พริบดา สีน้าอายแววอยากรู้เกมระ วงตัวนี้ดูๆ

"รู้จักใครที่สนใจจะช่วยผมมันเระ "

"ประมาณนั้นละ " เฮย์เดนบิดมือที่ประสานกันไว้ระดับเอวไปมา ด้วยนิสัยประสาทรๆ ที่ติดมาตั้งแต่เด็ก เมื่อรู้สึกตัว เธอรีบคลายมือและปล่อยแขนลงข้างตัว

"อันมีวิธีแก้ปัญหาคงคุณ "

"คุณมีเระ " ราล์ฟถามอย่างแปลกใจ เสียงนุ่มลึกของเขาหุ้มลงอีกครั้ง

เฮย์เดนพยักหน้าหงิก พลังหายใจลึกเพื่อเสริมความกล้าให้ตัวเอง จากนั้นจึงโผล่ออกไป

"ขอให้ฉันเป็นผู้หญิงที่คุณต้องการนะละ "

ราล์ฟเลิกคิ้วเขม็งขึ้น ไปบน หน้าผากครึ่งนิ้วพอดีบพอดี และเริ่มเก้งตัว

"ว่าไงนะ "

เลขาสาวหน้าร้อนผ่าวกับการพูดโผล่ เธอไม่ได้ตั้งใจจะพูดเหมือนกำลังเสนอตัวให้เขา

"ก็ไปเป็นเพื่อนในงานประมูลการกุศลเระ " เฮย์เดนรีบพูดให้เข้าใจชัดเจน

ราล์ฟขยับเท้าไปมา ดูเหมือนการเสนอตัวของเธอ ทำให้เขาไม่สบายใจเอามากๆ

"คิดว่าไม่เหมาะมั้ง " เขาพูดเบาๆ แต่หนักแน่น

"ทำไมไม่เหมาะละ " พ่อเคยสอนไม่ให้เธอย้อนหรือแย้งเจ้านาย ขณะที่ใจหนึ่งเธอรู้สึกผิดใจกับการพูดจาไพเราะของตัวเอง แต่ก็ปฏิเสธไม่

ได้ว่าการแสดง จดจำงานแนวแน่ออกไป ให้ความรู้สึกเป็นอิสระดีจริงๆ

เจ้านายหนุ่มหัวสะโพกเพรียว แล้วขมวดคิ้วกับน้ำเสียงเจือแว่วท้าทายได้ๆ

"เพราะผมไม่ได้จ้างคุณมาทำคดี"

"แล้วถ้าฉันต้องการทำคดีล่ะคะ" เฮย์เดนแย้ง พุดไปแล้วตัวเองยังผกใจอีกครั้งเลย แต่เธอฝืนให้สรีระทำหน้าที่ให้ดูมั่นอกมั่นใจเข้าไว้

"อันรู้่านักสืบและคุ้นเคยกับคดีดี นอกจากนั้น มันจะยากแค่ไหนเกี่ยวกับการทำตัวเป็นคู่เตหของคุณ แล้วก็ไปอ่านจดหมายรักพวกนั้น คุณต้องการผู้หญิงหนึ่งสำหรับงานนี้ และจากการตรวจสอบล่าสุด ฉันแน่ใจว่าตัวเองเหมาะสมกับความต้องการนั้น"

สายฟ้าราล์ฟเบน ไปจ้องหน้าอกเธอ เฮย์เดนจึงรู้ว่าเมื่อฝืนใจหลุดก็เลยเหยียดตึงไปตามอกอวบ และสถานการณ์แย่งไปอีก เมื่อสายฟ้าจ้องแรงสังเกศเห็นยอดทรงหวดตัวตอบสนอง

เจ้านายเบนสายตากลับมามองหน้าเธอ กล้ามเนื้อแก้มเกร็งกระตุก และเขาถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อขัตุกำปั้นลึกลงไปในกระเป๋ากางเกง

"เฮย์เดน...ผมไม่คิดว่าพ่อคุณจะปลื้ม ถ้าผมทำให้คุณตกอยู่ในสถานการณ์ที่มีอันตรายแฝง"

เฮย์เดนยอมรับคำปลอบโยนของเขายูในใจ รู้สึกว่าใจสงบและอารมณ์เย็นขึ้น เธอรู้ว่าพ่อจะพุดแบบเดียวกับราล์ฟ พ่อเชื่อว่าเธออยู่ในสภาพแวดล้อมปลอดภัย ปลอดภัยอำนาจชักจูงด้านลบจากภายนอก ในที่สุดพ่อจึงแนะนำให้เธอมาทำงานกับราล์ฟในตำแหน่งเลขา

เพราะสำนักงานนักสืบพิเศษดึกดำบรรพ์ถือ ดำเนินการโดยชายหนุ่มที่พอรู้จักและเชื่อใจ แต่มันแย่งพอดูอยู่แล้ว ที่เติบโตขึ้นมาอยู่กับพ่อผู้ใช้เวลาทั้งหลายปีพยายามปกป้องและคุ้มครองเธอจากสถานการณ์อันตราย

เธอไม่ต้องการหรือจำเป็นต้องยอมรับความคิดแบบเดียวกันนั้น จากราล์ฟ หรือจากใครก็ตามอีก

เมื่อใจสั่งอย่างนั้น เธอจึงยืนยันความคิดของตนอีกครั้ง

“ฉันเป็นผู้ใหญ่แล้วค่ะ ดูแลตัวเองได้ แล้วก็ตัดสินใจเองได้ และถ้ามันจะทำให้คุณรู้สึกสบายใจขึ้น ผมจะไม่รู้เรื่องฉันกับคุณนี้”

ราล์ฟสั่นศีรษะ จนปอยผมดำขลับกระป๋องไปตามหน้าผาก

“ผมเสียแบบนั้น...กับคุณไม่ได้”

เฮย์เดนรู้ชัดว่า เพราะเธอเป็นลูกสาวของริชาร์ด เทิร์นเนอร์นั่นเอง การเรียกร้องความสนใจจากราล์ฟก็เป็นปัญหาพออยู่แล้ว นี่เขายังใช้พอเธอมาเป็นอุปสรรคขวางกั้นระหว่างทั้งคู่อีก

และราล์ฟยึดถือหลักการมากพอจะยืนกรานตามการตกลงใจนั้นไปอีก 50 ปีทีเดียว เจ้านายเธอแน่วแน่และจริงจังสุดๆ ขณะที่เฮย์เดนชื่นชมคุณสมบัติเหล่านั้นเมื่อเป็นเรื่องการทำงานของเขา แต่ตอนนั้นนิสัยยืนหยัดแบบเดียวกันกำลังทำให้เธอหงุดหงิดลึนดี

เฮย์เดนเริ่มเดินอ้อมโต๊ะทำงานไปหาเจ้านายหนุ่ม ไม่ยอมถอดใจหรือล่าถอยจากสิ่งที่เธอต้องการเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตตัวเอง

“ราล์ฟคะ...”

เขายกมือขึ้น ไม่ยอมให้มีการโต้เถียงกันต่อไป

“ผมเสียใจ แต่จะไม่เปลี่ยนใจ พรสวรรค์ของคุณเหมาะกับการทำงานในสำนักงาน มากกว่าการทำงานภาคสนาม จบการพูดเรื่องนี้กันไปแล้ว”

เฮย์เดนรู้ว่าราล์ฟไม่ตั้งใจพูดดูหมิ่นเธอ แต่การชมเชย ‘พรสวรรค์’ ของเธออย่างอ้อมค้อมก็ยังเสียดแทงความภูมิใจในความเป็นผู้หญิงของเธออยู่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเมื่อรู้ว่าราล์ฟต้องพึ่งพาเธอมากกว่าทักษะงานเลข

ขณะชายหนุ่มหมุนตัวเดินกลับห้องทำงาน เฮย์เดนเช็ดหน้า พลัง
คิดว่าทั้งคู่ยังไม่จบเรื่องกันหรอก ระหว่างทั้งสองแล้ว ปัญหานี้ยังอีกนาน
กว่าจะจบเรื่องกันได้

ถ้าราล์ฟไม่เลื่อมใสความสามารถของเธอในฐานะผู้หญิงที่เขาต้อง
การ เธอแค่ต้องหาทางพิสูจน์ว่าเขาคิดผิดก็เท่านั้น